

berksom vi i Almindelighed understfrevne dette, saa vilde man fremtidigt kunne komme med den samme Sætning, at naar man to eller tre Gange havde forsøgt paa at indskrænke Righeden endnu mere, end den er indskrænket ved dette Udfast, var der Grund til at give efter og indskrænke Friheden, fordi Forhandlingerne havde været saa længe. Jeg troer derfor ikke, at det kan tillægges nogen stor Betydning, at Striden har været længe, men at man endnu bør vedblive at stride for den gamle Grundlov i det Haab, at den endnu kan lade sig oprette.

H. Jensen: Den høitærede Formand affaar den ærede sidste Taler fra at komme ind paa et Punkt, som synes mig af særdeles Vigtighed, men jeg skal dog tillade mig at anmode den ærede Formand og det høitærede Thing om, at der gives os nyvalgte Medlemmer Leilighed til at dvæle nogle Døgn derved. Det er efter min Overbeviisning et Hovedpunkt i hele Grundlovsagen, og skulde vi nære urigtige Forestillinger med Hensyn dertil, vilde det jo være afgjørende for hele Sagen, om vor Mening maatte blive berigtiget saa tidligt under Forhandlingerne som muligt. Det, som efter min Opfattelse er Hovedspørgsmaalet, er, hvorledes Rigsraadet er stillet; thi det er et vigtigt Punkt ved den nærværende Forhandling, at den skal føre til Rigsraadets fuldstændige Ophævelse. Jeg vil forud bede den høitærede Formand om, at han, hvis jeg skulde bruge mindre heldige Udtryk, vil være lidt overbærende med mig, thi det er ikke for at komme ind paa denne Sag paa en urigtig Maade, at jeg har taget Ordet, men kun med det alvorlige Ønske at blive belært om et Punkt, som for mig er af overordentlig Betydning. Den høitærede Formand sagde til den ærede sidste Taler, at der ikke er nogen Repræsentation for Fællesanliggender mellem Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig, men dette kan jeg ikke forstaae, skøndt jeg godt kan forstaae, hvad den høitærede Formand tilspøiede, at der ikke er noget Fællesskab mellem Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig. At der ikke skulde være Fællesanliggender mellem dem, er mig uforstaaeligt, thi

den høitærede Formand vil dog vistnok ikke nægte, at vi have en Grundlov, som bestaaer for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender, og han vil vistnok ogsaa give mig Medhold i, at denne Grundlovs § 18 endnu bestaaer, men denne Paragraph siger: „Den lovgivende Magt i Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender er hos Kongen og Rigsraadet i Forening“. Nu siger jeg, at, hvis denne Paragraph bestaaer, maa der være Fællesanliggender mellem Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig, thi ellers er den og derved, synes det mig, ogsaa hele denne Grundlov aldeles betydningsløs.

Formanden: Jeg maa bemærke til det ærede Medlem, at, hvor hjært det end skulde være mig at gaae ind paa at oplyse det ærede Medlem om det Urigtige i de Anstuelser, som det ærede Medlem muligt maatte nære, kan jeg dog ikke her fra denne Plads opfylde dette Ønske hos det ærede Medlem. Det, jeg maa fordre fra denne Plads, er, at ethvert Medlem, der sidder her i Thinget, anerkjender de Institutioner og navnlig de Repræsentationer, der lovligt bestaae for det danske Riges Anliggender. Dertil hører blandt Andet Rigsraadet (Afbyrdelse af Tscherning). Jeg maa anmode det ærede Medlem om, naar han ikke har Ordet, da ikke at tale, og jeg kan ikke tage Hensyn til de Ytringer, som fremkomme fra det ærede Medlem, naar det ærede Medlem ikke har Ordet. Jeg skal bemærke, at, som jeg udtalte før, bestaaer Rigsraadet (Tscherning: Maa jeg bede om Ordet!) lovligt her i det danske Rige, og dets Myndighed angaaer naturligviis kun de Anliggender, som høre det danske Rige til. At Rigsraadet under tidligere Forhold har havt med Anliggender at gjøre, som nu desværre ikke høre under det danske Rige, er jo en anden Sag. — Det er noksom godtgjort, baade ved senere Grundlovsbestemmelser, saavel som ogsaa ved hvad der fra Regjeringens, Rigsraadets og Rigsdagens egen Side er anerkjendt, at Rigsraadet nu lovligt bestaaer for de Anliggender, som høre under det, vedrørende det danske Rige.